

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. V.**, zast. JUDr. Evou Krausovou, advokátkou AK Hradec Králové, Ant. Dvořáka 1117, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2011, čj. OAM-271/ZA-14-ZA12/2010, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil včasnou žalobou proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Uvedl, že správní orgán porušil ust. § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V doplnění žaloby pak uvedl, že při posuzování jeho žádosti došlo ze strany žalovaného k pochybením, jejichž následkem byl zkrácen na svých právech. Za nejzásadnější považuje nevypořádání se se všemi okolnostmi, které v řízení vyšly najevo a které

žalobce uvedl. Žalovaný rozhodl nepřiměřeně okolnostem případu a nevycházel žalobci dle svých možností vstříc, neuvedl v dostatečné míře důvody a podklady pro své rozhodnutí a nesdělil, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a jeho vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů zastávání určitých politických názorů ve státě, a to ze strany armády a armádních činitelů. Politickým názorem žalobce je myšlen jeho faktický negativní postoj k dalšímu působení v tamní armádě, který vzbudil silnou nevoli u vysoce postavených funkcionářů, po jeho odchodu z armády nad ním ztratili přímou kontrolu. Žalobce odmítl prodloužit smlouvu a setrvat v armádě, objevila se dokonce smlouva s jeho falešným podpisem, která ho měla přinutit v armádě setrvat. Toto však žalobce odmítl, platnost podpisu zpochybnil a ze strany armádních činitelů na něho byl vyvíjen nátlak, který vyústil v odůvodněné obavy o jeho bezpečnost, zdraví a život. Obavy se stupňovaly, žalobce nenašel jiné řešení, než odchod ze země původu. Pokud by soud nedospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, je na místě zvážit, zda mu nesvědčí důvody pro udělení ochrany doplňkové dle § 14a) cit. zákona. V případě návratu žalobci hrozí nebezpečí vážné újmy, armáda Arménské republiky, resp. její vysoce postavení představitelé mají v úmyslu jej lživě obvinít ze smrti dvou vojáků v r. 2003. Za jejich smrt nenese žalobce žádnou zodpovědnost a cítí se naprosto nevinný, bojí se ovšem, že vysoce postavení představitelé armády se na něj pokusí svalit odpovědnost, aby předešli důkladnému vyšetření věci a sami se nedostali do podezření. Jeho důvodné obavy dokládá fakt, že jeho blízký přítel žijící nadále v zemi původu byl v r. 2005 příslušníky armády vyhledán a zbit, aby prozradil místo současného pobytu žalobce, on ho nesdělil, zbili ho tak, že musel podstoupit operaci – musela mu být odebrána slezina. V r. 2009 kontaktovali příslušníci armády ze stejných důvodů i rodiče žalobce. V případě návratu by tak byl vystaven nátlaku ze strany armádních činitelů, není vyloučeno, že by byl mučen a nucen k nepravdivému přiznání k odpovědnosti za smrt dvou vojáků z r. 2003, event. i zabit, aby se tito činitelé necítili ohroženi tím, co žalobce o skutečných poměrech v konkrétních složkách armády ví. Tito lidé zřejmě v mezidobí dosáhli povýšení a jejich vliv a faktická moc se ještě zvýšila. Obavy žalobce o život, bezpečí a zdraví jsou tedy o to silnější. Pokud jde o vztah žalobce k paní H. H. a jejich společné dceři H. S., závěr o neexistenci tohoto vztahu pouze pro jeho neznalost aktuálního místa pobytu nemůže obstát, z téhož důvodu ani závěr o tom, že není pravděpodobně otcem nezletilé, test DNA může toto postavit napevno. Po žalobci s ohledem na výše tvrzené skutečnosti nelze požadovat, aby se navrátil do země původu a navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V dalším podání pak žalobce uvedl, že v době sepsání protokolu o jednání žalobce dokonce s družkou H. H. a jejich nezletilou dcerou bydlel ve společné domácnosti, v době pohovoru nehledal svoji družku, ale svoji manželku – paní D. M., jejíž aktuální pobyt neznal. Nejspíše omylem zaměnil družku za manželku. S paní H. má žalobce dceru, nyní je družka opět těhotná a žalobce je otcem i tohoto dítěte. Družka s nezletilou dcerou opustila ČR a vrátila se do Arménie, žalobce by byl rád, pokud by se mohly vrátit a pobývat zde legálně. Přibližně před 4 měsíci dostal dopis, v němž stálo, že je s paní M.

rozveden, tento přípis nyní nemá bohužel k dispozici a proto zatím není schopen svůj rozvod postavit najisto. U žádného soudního jednání nebyl, neobdržel ani žádnou žalobu o rozvod manželství. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že situace v Arménii je klidná a při návratu mu nic nehrozí, veškeré informace o situaci v armádě Arménie jsou tajné a proto o nich žalovaný nemůže mít přesné a pravdivé podklady. Jednání osob, z nichž má žalobce strach, je nelegální a proto je i zde předpoklad, že žalovaný nemůže mít relevantní informace.

Na žalobní námitky reagoval žalovaný správní orgán vyjádřením ze dne 14. 11. 2011, uvádí v něm, že žalobce na zdejší území přicestoval legálně na turistické vízum již v r. 2004, poté zde již vědomě pobýval nelegálně. V první žádosti, kterou podal až 28. 2. 2006, pobýval u známého a nedělal nic, žil z peněz, které mu zasílali příbuzní. O azyl požádal, neboť se nechtěl skrývat a pobývat zde nelegálně. Pro případ návratu do vlasti uváděl obavy z potíží s armádou, neboť před odchodem z vlasti byl nucen k dalšímu setrvání v armádě jako voják z povolání. Jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, následná žaloba byla zamítnuta a o kasační stížnosti rozhodl NSS odmítnutím pro nepřijatelnost, toto řízení bylo pravomocně ukončeno 26. 3. 2007. Poté byl žalobce dva roky evidován v Evidenci nežádoucích osob. 1. 9. 2007 uzavřel na zdejším území sňatek s občankou ČR, bylo s ním i vedeno řízení o správním vyhoštění ICP Praha, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 2 roků s dobou vycestování do 23. 7. 2010. Dne 22. 7. 2010 projevil úmysl vstoupit do řízení o udělení mezinárodní ochrany, žádost podal dne 27. 7. 2010. Žalovaný neshledal žádný relevantní důvod pro její udělení, na závěrech, učiněných v rozhodnutí, plně setrvává. K obecně formulované námitce žalobce o nesprávnosti vypořádání se se všemi okolnostmi a dalším namítaným porušením ustanovení správního řádu se žalovaný nemůže vyjádřit, neboť nejsou konkrétní. Na rozdíl od proběhlých správních řízení se žalobce snaží vnést do řízení politický rozměr, v případě nezákonného jednání určitých nadřízených osob s cílem přimět ho k další službě v armádě se měl obrátit na příslušné nadřízené orgány a využít tak vnitrostátní ochranu země své státní příslušnosti. Nové skutečnosti uváděl v druhém řízení, konkrétně smrt dvou vojáků v r. 2000, s tím, že byl z jejich smrti podezříván a neoficiálně obviněn, resp. vinen ze zorganizování špionážního spiknutí s cílem poškodit velící důstojníky, v r. 2003 mu mělo být vyhrožováno vojenským soudem kvůli této události, tyto skutečnosti však mohl uvést dříve, toto neučinil. Pokud tedy uváděl, že nemyslel, že by bylo potřebné hovořit o celém zákulisí, považuje toto žalovaný za nedostatečné vysvětlení, neboť žalobce byl řádně poučen, že musí poskytnout úplné a pravdivé informace za účelem posouzení své žádosti. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až po udělení správního vyhoštění v důsledku nelegálního pobytu a nikoliv poté, co se dozvěděl údajně o přetrvávajícím nebezpečí pro svoji osobu v Arménii, jeho žádost se tak jeví jako účelová, zneužívající azylovou proceduru za účelem prosté legalizace dalšího pobytu na zdejším území. Žalovaný dále reaguje na žalobu žalobce a uvádí, že jeho námitka nesměřuje na skutečnost, že zde pobývá jeho manželka – i tak v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 5/2010 z 21. 5. 2010, ale odkazuje dále i na rozhodnutí čj. 2 Azs 50/2010 ze dne 17. 2. 2011, pojednávající o nemožnosti využití azylu jako náhradního řešení

zabezpečení si trvalého pobytu na zdejší území. Žalobce není zapsán v rodném listě dcery své družky (viz shora), z jeho výpovědi i skutečností, uvedených v žádosti je patrné, že jejich pobyt neznal, nadto nyní uvádí, že již opustily území ČR. Žalovaný neshledal ani žádný důvod pro udělení doplňkové ochrany a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 7. 2010, uvedl, že je státním občanem Arménie, ženatý, v zemi původu žijí rodiče a dvě sestry. Jako osoby, s jejichž pomocí počítá zde, pak žalobce označil manželku D. M. – Brno, a dále přítelkyni a dceru, H. H. a S., které pobývají v Praze v hostelu, neví přesněji. Uvedl, že v Arménii žil do r. 2004, od té doby žije v ČR v různých PoS. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má nedokončené SŠ vzdělání, 4 roky vykonával vojáka z povolání. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že problémy nastaly v průběhu vojenské služby, kterou v r. 2003 ukončil, dostal smlouvu se svým zfalšovaným podpisem, že bude sloužit ještě další 4 roky. Toto odmítl, bylo mu vyhrožováno vojenským soudem. V okrese Ararat má kamaráda, kterého zbili, chtěli po něm informace o jeho pobytu. To se stalo v r. 2005, žalobce se o tom dozvěděl v r. 2007. Na následky tohoto kamarádovi museli operovat slezinu. Vzkázali mu, že toto čeká i jeho. Tam, kde původně sloužil, zemřeli 2 vojáci, byl obviněn z jejich smrti, měl být špion. O obvinění se dozvěděl od kamaráda v r. 2007. Ti vojáci měli zemřít kvůli jeho špionážní činnosti. V současné době má žalobce rodinu, nemůže je přivézt domů, dokud si nevyřeší tyto problémy. Cítí se ohrožen, žádá čas na dořešení těchto věcí. Uvedl, že přítelkyně i dcera jsou státními občany Arménie. Do ČR přiletěl na turistické vízum. V ČR by chtěl pracovat, má zde známosti. Správnímu orgánu žalobce předložil oddací list ze dne 3. 9. 2007 o uzavření manželství s D. M., nar. 2. 2. 1951. V průběhu pohovoru, uskutečněného dne 25. 8. 2010 žalobce sdělil, že v Arménii přetrvávají problémy, o nichž hovořil v první žádosti a tudíž se tam nemůže vrátit. V ČR má manželku, starší paní, o kterou by se měl starat. Kromě toho zde má přítelkyni a dceru, obě občanky Arménie. Uvedl, že od r. 1997 do 1999 byl na povinné vojenské službě, pak zůstal v armádě na smlouvu 4 roky, řídil oddíl a v r. 2000 se ztratili 2 vojáci, byli prohlášeni za ztracené, pak se našla jejich těla. Byl podezříván a později i neoficiálně obviněn z jejich smrti. V r. 2003 vedení chtělo, aby si prodloužil smlouvu o vojenské službě, po odmítnutí na něho byly činěny nátlaky právě ohledně těchto dvou vojáků, byl zstrašován. Když odmítl podepsat, vyhrožovali vojenským tribunálem a kvůli špionáži. V Arménii to chodí tak, že je použit i nátlak k dosažení cíle. Trval na tom, že novou smlouvu nepodepsal, velení mu vyhrožovalo, nějakou dobu se nezdržoval v místě bydliště, věděl o některých věcech, které by mohly poškodit velící důstojníky pluku. Po jeho vycestování se stále zajímali o místo jeho pobytu, zbili jeho kamaráda. Dávali mu za vinu, že organizoval špionážní spiknutí prostřednictvím smrti těch dvou vojáků s cílem poškodit velící důstojníky, vojáci se ztratili při plnění běžných denních úkolů – šli pro dříví. On měl být v kontaktu s ázerbájdžánskou stranou a poslat je tam, kde by byli dopadeni. Byl pomocníkem velitele praporu, hlavní odpovědnost nepadala na něho, ale na nadřízené. Neměl žádnou hodnost, byl přidělován dle potřeby na různá místa, větší část služby byl velitelem hlídkové věže. Když žádal o azyl poprvé, měl

strach říci všechny informace, nechtěl ohrozit rodiče a uvádět jména všech důstojníků. V r. 2009 tyto osoby vyhledaly rodiče a vyhrůžkami chtěly zjistit místo jeho pobytu. Po všech těchto skutečnostech považuje nyní situaci pro sebe za závažnější než dříve, ti lidé potřebují nalézt za sebe někoho, na koho svalí zodpovědnost. Cestovní pas si vyřídil již v r. 2001. S manželkou má v současné době přerušeny kontakty, sám se nachází v PoS, ona chtěla společnou domácnost, ale bála se, protože zde pobýval nelegálně. Je jí 58 let a očekává, že se o ni bude žalobce starat. Nepracuje a nemůže si ani sehnat zaměstnání, má také zdravotní potíže. Žalobce zde požádal o trvalý pobyt, nebyl mu udělen, manželka do Arménie odjet nechce. V době, kdy se ženil, probíhalo jeho řízení, po sňatku mu nepovolili pobyt, manželka začala společnou domácnost odmítat, pak si našel přítelkyni Arménku a mají spolu dvouletou dceru. Uvažuje o rozvodu, nechce zde mít žádné závazky. Dostal vyhoštění, ale neodjel z ČR, nemohl se do Arménie vrátit. Po dobu zákazu pobytu se zdržoval u různých kamarádů v Praze. Jeho přítelkyně přijela na pracovní vízum, dcera má s ní sloučený pobyt. V rodném listu žalobce zapsán není, neměl v pořádku doklady, takže nechtěl dceru ohrozit. Dne 10. 6. 2011 byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, žalobce uvedl, že se s nimi konkrétně seznámit nechce a nemá návrhů na doplnění dokazování.

Obsahem správního spisu jsou cit. informace o zemi původu, tak, jak s jejich výčtem byl žalobce seznámen a jak uvedeny na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Rovněž tak je obsažena ve spisu fotokopie žádosti žalobce o udělení azylu ze dne 28. 2. 2006 – zde soud pouze krátce odkazuje na bod 21, v němž žalobce uvedl, že v r. 1999 ukončil ZVS a rozhodl se pracovat dále asi na 5 let v armádě, po 5 letech se ale rozhodl již odejít, velitel chtěl, aby pokračoval, toto odmítl a vrátil se domů. V srpnu 2004 ho velitel útvaru navštívil a předložil mu dokument, dle kterého by měl opět nastoupit jako voják z povolání, měl dostat vyšší plat a zvýšenou vojenskou hodnost. Řekl mu, že ně něho bude dáno trestní oznámení, že nesplnil vojenský příkaz, žalobce se bál represí a raději odjel. Unavuje ho pobývat zde nelegálně, proto si podal žádost o azyl. V průběhu navazujícího pohovoru 3. 3. 2006 pak žalobce opět vypověděl pouze skutečnost, že listinu, kterou mu velitel předložil, nepodepsal, jiné skutečnosti v tomto směru nesdělil.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých

politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalobcem namítaná pochybení

správního orgánu nejsou po právu, neboť po pečlivém zvážení všech okolností případu dospěl k závěru, že argumentace odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je celistvá a správná. Správní orgán pak ve svém vyjádření k žalobním námitkám označil prvně žalobcem uváděná porušení jednotlivých ustanovení správního řádu za obecná, k nimž se z tohoto důvodu nemůže vyjádřit, soud pak po přezkoumání věci rovněž konstatuje, tedy rovněž ze stejného důvodu pouze obecně, že takových porušení v předcházejícím řízení ze strany žalovaného neshledal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny skutečnosti, které v aktuální žádosti žalobce uvedl, provedl s žalobcem řádný pohovor, seznámil ho s výčtem shromážděných podkladů, s nimiž se ovšem žalobce seznámit podrobněji nechtěl a též žalobce vyzval k navržení případného doplnění podkladů, ani toto žalobce nežádal. Soud tak neshledal v obecné rovině žádné žalobcem namítané porušení jednotlivých ustanovení správního řádu.

Dále pak žalobce namítal, že pociťuje odůvodněný strach z pronásledování z důvodů zastávání určitých politických názorů ve státě, a to ze strany armádních činitelů, čímž mínil svůj negativní vztah k další službě vojáka z povolání a nátlak, který na něho byl činěn. Soud je v daném případě přesvědčen, že žalobce nehovoří pravdu, když uvádí, že dříve se obával sdělit všechny skutečnosti, které se týkaly jeho služby v armádě, neboť konfrontací skutečností, které žalobce sdělil v r. 2006 a skutečností, které uváděl při podání aktuální žádosti dospěl k závěru, že jsou evidentně účelově vystupňované. Žalobce měl jistě možnost v případě jím uváděných obtíží stěžovat si na příslušné orgány, které by jeho problém řešily. Pokud tak neučinil, vzdal se bez dalšího možnosti vyčerpání všech dostupných prostředků ochrany své osoby v zemi původu a i kdyby tak jím uváděné problémy byly pravdivé, za takové situace by podmínky pro případné udělení mezinárodní ochrany naplněny ani tak nebyly – srovnej např. s již judikovanou situací Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí sp. zn. 4 Azs 129/2005 ze dne 10. 2. 2006. Žalobce sdělil, že jeho obvinění mělo být neoficiální, což po uplynutí devíti roků od údajné smrti dvou vojáků nemůže vést soud k závěru, že by žalobci v jeho vlasti hrozilo jakékoliv azylově relevantní nebezpečí – viz naznačená právní úprava shora. Jeho možnou případnou ochranou v zemi původu se konečně správní orgán dostatečným způsobem zabýval na podkladě doložených informací na str. 6 svého rozhodnutí. Soud dospěl po přezkoumání věci shodně s žalovaným k závěru, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na základě uvedených skutečností nelze vnímat jinak, než jako účelově stupňovanou za účelem získání legálního podkladu zdejšího pobytu a souhlasí s jeho závěrem o potřebě řešit takovou záležitost případně prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, i s odkazem na rozhodnutí NSS Brno sp. zn. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, tak, jak učiněn též na str. 6 napadeného rozhodnutí.

Pokud pak žalobce namítal, že nebude-li shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 b) zákona o azylu, je jistě potřebné zvážit, zda mu nesvědčí ust. § 14a) tohoto zákona, soud po zvážení situace v zemi původu žalobce a jím uváděných skutečností dospěl k závěru, že ani podmínky tohoto ustanovení nejsou v jeho případě naplněny azylově relevantními skutečnostmi. Jeho vyjádření v tom smyslu, že by mohl být mučen za účelem donucení k nepravdivému přiznání odpovědnosti za

smrt dvou vojáků či by mohl být i zabit nijak nekoresponduje s jeho původními výpověďmi a jak uvedeno výše, soud neuvěřil jeho po letech stupňovaným způsobem vylíčeným dalším případným nástrahám, které by mohly ovlivnit navýšené problémy při jeho návratu do vlasti, nemohl tak ani uzavřít, že by mu reálně hrozila vážná újma, vyjádřená v odst. 2 ust. § 14a) zákona o azylu. Pokud se týče vztahu žalobce k paní H., či jeho tvrzení, že její dcera S. i další, v té době nenarozené dítě, je jeho potomkem, soud si dovoluje poznamenat, že takovým vztahem se nemohl podrobněji zabývat, natož z něho vyvozovat jakékoliv azylově relevantní důsledky, neboť v době přezkoumání správnosti a zákonnosti správního rozhodnutí žalovaného byl obsahem správního spisu toliko oddací list žalobce a paní M. s tím, že rozvod žalobce doložen není a žádný jiný dokument, např. o případném otcovství žalobce přítomen není, a to ani ve správním, ani soudním spisu. Tedy, za výše zjištěných, popsanych skutečností, dospěl soud k závěru, že žádný azylově relevantní důvod po přezkoumání věci nezjistil, nezjistil ani žádné závažnější pochybení v případě správního řízení a posléze ve vydaném rozhodnutí žalovaného a postupoval tedy v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, soudem ustanovené zástupkyni žalobce pak byla náhrada nákladů jeho právního zastoupení přiznána samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 10. května 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně